

Το αστικό τοπίο των Σερρών

Το τοπίο στη λογοτεχνία

Σέρρες, Σίχοι/Μουσική: Γιώργος Ανδρέου.

Την πόλη μου την παιδική
μια νύχτα είδα μαγική
μπροστά μου να φωτίζει,
απόγευμα και Κυριακή
πυκνή και ήσυχη βροχή
στα φώτα της δακρύζει,
βιτρίνες έρημες, κλειστές
πλατείες άδειες, σκοτεινές
σιωπή που τις ραγίζει,
φωνή βραχνή του εκφωνητή
της μπάλας κόλπα και γιατί,
ραδιόφωνο που τρίζει

Κι εγώ που έψαχνα να βρω
τον παιδικό μου θησαυρό
στον δρόμο το κουβάρι,
ταξίδεψα παιδί μικρό
μα βρήκα κόντρα τον καιρό
και κάλπικο το ζάρι,
κι εγώ που έψαχνα να βρω
τον παιδικό μου θησαυρό
στον δρόμο το κουβάρι,
στην ίδια πόλη τριγυρνώ
την πρώτη αγάπη μου ζητώ
να βρω ποιος μου 'χει πάρει.

Θεόδωρος Γρηγοριάδης, «Το πέρασμα στις Σέρρες», από τη συλλογή: *Μια πόλη, ένας συγγραφέας*, (επιμέλεια: Μισέλ Φάις), Εκδόσεις Μίνωας, Αθήνα 2001.

«...Οι Σέρρες είναι μια ζωντανή περιοχή όπου μπορείς να αφεθείς. Οι άνθρωποι δεν δείχνουν κλειστοί, το αντίθετο μάλιστα, υπάρχει μια υπερβολική φιλικότητα στη συμπεριφορά τους. Υπάρχει και κάτι ακόμα στο κοινωνικό τους υπόβαθρο. Μακριά από το παρελθόν μιας φθίνουσας αστικής πόλης –τύπου Καβάλας- αποτελεί μοναδικό παράδειγμα διαταξικής ισότητας.

Χωριά, συνοικίες και πόλη σχηματίζουν μια αδιάσπαστη ενότητα, μια εύφορη πεδιάδα. Αγροτικά διαμερίσματα στην πόλη, μικροαστικά εξοχικά στα χωριά. Ολόγυρα η απεραντοσύνη του κάμπου σου δίνει την αίσθηση ότι η πόλη απλώνεται παντού, ενώ στην πραγματικότητα στριμώχνεται στα στενά με τις παράταιρες πολυκατοικίες. Όμορφη ανάσα οι γειτονιές γύρω από την Ακρόπολη, βαθιά ανάσα το ανέβασμα στο λόφο της ακρόπολης μια μέρα με φως.

“Το ίδιο φως στον καθαρό ήλιο. Πρασινάδες, νερά, πλατιά φύλλα καθώς ξυπνάς από τη ζάλη”, γράφει ο Στρατής Δούκας που έζησε για λίγο στην πόλη. Τελικά ο καλύτερος τρόπος για να γνωρίσεις μια πόλη είναι να ‘σαι περαστικός ή επισκέπτης. Ακόμη και να κατάγεις από κει, πρέπει να τη ζεις με τη ματιά του οδοιπόρου.»